

ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΠΡΙΝ...

— 'Η ώρα εινε ξεη, ειπα στον φίλο μου Περιβάλ. Δεν θά πάμε στη λέσχη :

'Εκείνος έβγαλε το όρολόγι του.

— 'Εχουμε καιρό. 'Ακόμα εινε 6 παρά 25.

Σηκώθηκα και πήγα να διορθώσω τους δείχτες του μεγάλου ώρολογιού που ήτανε κρεμασμένο στον τοίχο της κάμαράς μου.

— Δεν ξέρεις, ειπα, πόσο πειράζονται τ'α νευρα μου όταν βλέπω το ώρολόι μου να ηγαίνει μπροστά.

Την ίδια στιγμή όμως ο φίλος μου με τράβηξε από το χέρι και αφού έβγαλε πάλι το ώρολόγι στην ίδια ώρα που έλεγε πριν το διορθώσω μου ειπε σιγά με παράξενο τόνο φωνής :

— Μη διορθώνεις ποτέ το ώρολόγι σου όταν ηγαίνει εμπρός, μου ειπε ο φίλος μου, με μυστηριώδη τρόπο. Δεν ξέρεις ποτέ τι κακό μπορεί να προενηήσης στον εαυτό σου μ' αυτό το διορθώμα...

'Αρχισα μ'α την αλήθεια ν' άνησυχώ λιγάκι όταν τον άκουσα να λήη αυτά τ'α μυστηριώδη λόγια.

'Ο φίλος μου ειχε σταθή άπέναντί μου όρθιος και με κτυπούσε στον μάτια χωρίς να μιλάει. Στο βλέμμα του διέκρινε κανεις κάποιον βαθύ μυστικό που τον βασάνιζε από καιρό και που τον έκανε ίσως να λήη αυτά τ'α παράξενα λόγια...

'Η άνησυχία μου άρχισε να γίνεται μεγαλύτερη. Διάβολε ! ειπα μέσα μου. 'Εγώ ειμαι ένας θετικός άνθρωπος χωρίς προλήψεις και δεισιδαιμονίες. Ποιάς λόγος ύπάρχει ν' άνησυχώ τώρα ;

Και όμως όσο προσπαθούσα με τη λογική να βγάλω από πάνω μου τις άόριστες άνησυχίες που άρχιζαν να με πολιορκούν, τόσο περισσότερο αισθανόμουνα κάποιον περίεργο συναίσθημα φόβου και περιεργείας να μου σφιγγη την ψυχή μου.

Τρελλάθηκες ; φώναξα άτότομα στο φίλο μου. Τι σχέσι έχουν τα ρολόγια που ηγαίνουν εμπρός με τη ζωή μας ;

— Και όμως, ειπεν ο φίλος μου. Αυτή τη στιγμή που σου μιλώ αισθάνομαι να με πολιορκη ή παλιά εκείνη άνάμνησις που ξέρεις... Αυτή τη στιγμή έχω μπροστά μου εκείνη. Ναι ! ναι ! εκείνη, άγαπητέ μου Ζοζέ... εκείνη πού...

— Σωπα ! του ειπα εγώ.. Τι είν' αυτά που άρχισες να λές πάλι !...

Μά ο φίλος μου, εξακολούθησε με το ίδιο ύφος.

— Ναι ! ναι ! 'Εσύ μόνο ξέρεις πόσο την ειχα αγαπήσει... πόσο την ειχα λατρεύσει... Και όμως τώρα πιά όλα, όλα πέρασαν. 'Η ευτυχία μας δεν βάστηξε παρά μέχρι την ήμερα εκείνη που έπεσε βαρεία άρρωστη... Από τότε αισθάνομαι πως μου άνοιξαν κάποια πληγή στη καρδιά μου. Και πονώ άπο τότε... Και ύποφέρω... Και δεν μπορώ να παρηγορηθώ... με τίποτα.

— Ναι ! ναι ! τα ξέρω, τα ξέρω όλα, του ειπα. Δεν πρέπει όμως ν' αφήνης τον εαυτό σου, φίλε μου, να σε καταβάλλη έτσι ή λύπη !...

— 'Οχι ! όχι ! Δεν ξέρεις, δεν μπορείς να ξέρης την αληθινή ιστορία. Δεν την ειχα πει ακόμα σε κανένα... Μά σήμερα αισθάνομαι μέσα μου κάποιον βάρος, κάποια άνεξηγητη άνησυχία, που με σπρώχνει να σου το πώ... Ναι, θά σου το πώ φίλε μου το μυστικό που μ'έχει κάνει άπο τότε να μη διορθώνω ποτέ κανένα ώρολόγι... Άκουσέ με. Θυμάσαι την Τζίνα ; Θυμάσαι την

ήμερα που άρρώστησε καθώς και την στιγμή που ήρθα και σ'ας άνήγγειλα ότι οι γιατροί ειχαν άποφασίσει να την έγχειρήσουν για να μπορέσουν ίσως έτσι να τη σώσουν άπ' τη φριχτή άρρώστεια της ; Λοιπόν ή έγχειρήσις αυτή επρόκειτο να γίνη στας έννέα το πρωί στις 11.

'Υστερα από μιά νύχτα άγωνίας που πέρασα, το πρωί ξύπνησα από ένα βαρύ λήθαργο που με ειχε πιάσει στην πολυθρόνα. 'Εξω χιόνιζε. Κτύταξα το ώρολόγι μου. 'Ηταν ακόμα έννέα. 'Επρελε να περάσουν δυό ώρες, δυό όλόκληρες ώρες για να πάω στην κλινική.

'Εξαφνα άκουσα το άλλω ώρολόγι που ήτανε στο διάδρομο του ξενοδοχείου να κτυπά ήντεκα ! 'Ανατριχίασα ! Κτύταξα το δικό μου ώρολόγι το οποίο έδειχε δεκά άκριβώς. 'Εκείνη τη στιγμή έκανα κι' εγώ ότι πήγες νάκάνης κι' έση πρό ολίγου. Φώναξα τον ύπρητή. 'Όταν μου ειπε ότι το ρολόγι του ηγαίνει μπροστά μιά ώρα του ειπα να το διορθώση.

Περίμενα με άγωνία ακόμα μιά ώρα και στας έντεκα άκριβώς ώθησα προς την έξοδο. Σε πέντε λεπτά ένα αυτοκίνητο μ' έβγαλε μπροστά στην πόρτα της κλινικής. 'Ανέβηκα δυό-δυό τις σκάλες. 'Η καρδιά μου κτυπούσε δυνατά και ειχε πιαστεί ή άναπνοή μου. Ιλέρασα τον πρώτο διάδρομο και έστριψα δεξιά. Κανεις δεν φαινότανε έξω από το δωμάτιο της... 'Εξαφνα βλέπω μιά νοσοκόμα ν' άνοιγη την πόρτα της... Κατακίτρινος την ρώτησα πως εινε ή Τζίνα... Καί... Θεέ μου ! Θεέ μου !... τι ήταν αυτό που άκουσα ! Πώς άνθεσαι... πως κρατηθήκα στα πόδια μου ;

— Δυστυχώς, κύριε, μου ειπε. Δεν μπόρεσε να ζήση... Εύτυχώς πέθανε ήσυχα... χωρίς πόνο !

Κάτι πήγα να πώ αλλά δεν μπόρεσα.

Ειχε άρχίσει το κορμί μου να τρέμει και αισθανόμουνα ότι με άφηναν οι δυνάμεις μου. 'Η νοσοκόμος που με ειδε, έπηρε άμέσως μιά καρέκλα και μ' έβαλε να καθήσω.

'Όταν με ειδε ότι ήσυχασα κάπως ή καλή εκείνη κοπέλλα, εξακολούθησε :

— Κανεις δεν κατάλαβε πως πέθανε ! Οι γιατροί ειχαν μείνει κατάπληκτοι όταν την έφεραν άπο το χειρουργείο ή καρδιά της λειτουργούσε ακόμα καλά και ή έγχειρήσις ειχε πετύχει τελείως. 'Εξαφνα όμως καθώς συνερχότανε σιγά-σιγά από το κλωροφόρμιο, την ειδα να χλωμαίνει και να σβύνη σιγά-σιγά... Δεν πρόφτασα ούτε να φωνάξω το γιατρό, όταν την ειδα ν' άνοιγη μιά στιγμή τα μάτια και να τα ξανακλείνη άμέσως χωρίς να πη τίποτε. 'Η καρδιά της σταμάτησε άξαφνα και άπο το στόμα της έξερψε μιά πνοή, που ήτανε ή τελευταία πνοή της ζωής της...

Μηχανικά ρώτησα εκείνη τη στιγμή το φίλο μου...

— Και τι ώρα πέθανε !...

— Άκριβώς μισή ώρα ύστερα από τη στιγμή που άκουσα να κτυπά το χαλασμένο εκείνο ώρολόγι του ξενοδοχείου μου. 'Αν έρχομουνα άμέσως, άκολουθώντας την ώρα εκείνη, θά πρόφθανα την Τζίνα μου ζωντανή...

Και ο φίλος μου ο Περιβάλ, αφού με κτύταξε μιά στιγμή στα μάτια, μου επανέλαβε :

— Μη διορθώνεις ποτέ το ώρολόγι σου, όταν ηγαίνει μπροστά... Ποιάς ξέρει τι κανεις εκείνη τη στιγμή, που θέλεις να το διορθώσης...

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

Η ΘΑΜΠΩΜΕΝΗ ΧΩΡΑ

Πολλές φορές ; στού δειλιού τή μουσική τήν ώρα,

"Όταν γυρνά με την ψυχή βαριά ουλλοκομένη,

Πολλές φορές στην έρημιά βγαίνει μια άηχη χώρα.

Μιά χώρα πάντα σιωπηλή και πάντα θαμπωμένη.

Τα σπίνια της εινε κλειστά κι' εινε παλιά. Κλωσάρια

Ξεβγαίνουν μέσ' άπ' τις φτωχές αυλές, τις ρηγιαμένες,

Στους τοίχους, στα κατώφλια τους, γυρνώνουνε χο-

Κι' οι στέγες μέσ' στην πράσινη τή μοῦχλα εινε

Γινυμένες.

'Ετσι εινε. Κι' άλλα τάχω δη-θαρω-στά μαθρα ξένα,

'Αλλα εδω πέρα στο χωριό, και κάποια στο νησί μου,

Κάποια στο δρόμο του γαιλοῦ, σε χρόνια ένδυσιμαμένα,

Κι' δια τους, κι' όλη ή χώρα' αυτή μου λείι για τή

Ζωή μου.

'Α ! Καθώς παιώνω στ' άχαρα τα βραδυνά στενά της,

Κανένας δεν ύπόχει πιά να βγη για μ' άπαντήση,

'Εγώ ειμαι ο μόνος κι' ο στεγρός ποιη τ'α περνά

Θυμάμαι άγάπες ; σβύνεται το λίγο φως στη δούη.

Σβύνεται άγάλια όλότελα. Κι' ή χώρα ή θαμπωμένη

Μαζι μ' εκείνο σιωπηλή βυθίζεται μακριά μου,

Γυρνάω σκνυτός. Κι' άλλοίμονο ! τριγύρω μου δε

Παρά ή τυχηά, κι' ή σκοτεινά κι' ή ατέλειωτη έ-

Λάμπρος Περρύρκς